

Ardèche, Drôme a Durance 21. - 30. srpna 2010

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou; průvodci Jura a Kačka; řidiči Vašík a Standa; Vojta a Radka, Michal a Zuzka, Erik, Petr (Bootsman) a Karolína, Tácek a Alice, Dalík a Karolínka s rodiči (Angrešt a Renata), Jura II a Zbyněk, Jirka a Nad'a, Pavel II a Radka II, Martin a Eva, Pavla, dalších 14 vodáků

Sobota 21. srpna 2010 (odjezd z Prahy): Poprvé jsme na rodinné vodě ve Francii byli již v roce 1998 na své posvatební cestě, a protože nás tehdy pobyt na jihu Evropy nadchl, vrátili jsme se sem v roce 2001. V roce 2004 jsme pak brázdili řeky v Rakousku a Itálii a naposledy pak v roce 2007 ve Slovinsku a Chorvatsku. A v zaběhlém intervalu - po třech letech - jsme na vodu do ciziny vyrazili i letos, v roce 2010, kdy jsme stejně jako při předchozích výpravách využili služeb osvědčené vodácké cestovky Honza. Poprvé s námi byla Pája, takže jsme tentokrát již plně obsadili dvě kánoe.

Na úvod nás čekala opravdu dlouhá štreka, a tak se odjíždělo z Nových Bučovic v sobotu již ve 13 hodin. Cestovali jsme autobusem Karosa s vlekem zaplněným dvaceti kánoemi (16 vyder a 4 tukani) a dvěma kajaky pro průvodce.

Místa na sezení jsme si zabrali úplně vzadu - před „pětkou“ sloužící jako úložiště pro část bagáže - takže jsme jednak byli výhodně u zadních dveří a měli jsme zde také více místa.

Při odjezdu jsme se nejprve seznámili s průvodci: vysokoškolským profesorem a skvělým kytaristou Jurou Buršou a Káčou Barešovou a také řidiči: Vašíkem, jehož už jsme znali z dřívějších vod, a Standou. Postupně jsme se pak také poznávali s ostatními vodáky.

Přesun do jižní Francie byl dlouhý a únavný (celé odpoledne a noc), ale jinak proběhl celkem v pohodě. V Plzni jsme doplnili počet „účastníků zájezdu“ na rovnou čtyřicítku a pak na hranicích v Rozvadově zastavili na poslední občerstvení na území Česka. Využili jsme ho k nasycení v „tradiční české restauraci“ - v McDonaldu. Kuřecí řízky, které jsme si na cestu doma osmažili, nás později uspokojily mnohem více.

Pak již jsme pokračovali převážně po dálnicích kolem Norimberku, Karlsruhe a Lyonu až do prosluněné a divokým kořením a levandulí provoněné jihofrancouzské Provance.

Neděle 22. srpna 2010 (Ardèche; Vallon-Pont-d'Arc – Bivouac de Gaud; cca 11 km):

Ráno jsme dorazili do městečka Vallon-Pont-d'Arc - startu naší plavby po první řece této výpravy - Ardèchi. Autobus zastavil u mostu pod jezem, kde jsme společně složili k řece lodě a přichystali si věci na plavbu. Protože splouvání Ardèche bylo rozloženo do dvou dnů s noclehem na tábořišti, do nějž neměl přístup autobus, museli jsme si vézt stan, spacáky a další věci potřebné k přenocování s sebou. Ke každé lodi byl ale jen jeden barel, takže zbytek věcí jsme nacpali do Pavlových vodotěsných tašek. Sečteno podrženo to znamenalo, že i příprava byla trochu delší. I tak nám ale zbylo dost času na to, abychom si zašli do města, kde jsme si prohlédli krámečky vyplňující obě strany úzkých uliček v centru.

Počasí bylo úžasné, teplota dosahovala tropických hodnot, takže jsme se rádi trochu zchladili velkou zmrzlinou. Také jsme ve vinařství zakoupili za trapných asi 7 nebo 8 Eur pětilitrový kanystřík s dobrým místním červeným vínem.

Již při příjezdu jsme zaznamenali, že všude ve městě a zejména u řeky je spousta půjčoven kánoí, nebo lépe řečeno plavidel. Jednalo se totiž o nepotopitelné plastové lodě s dvojitým dnem a kajakovými pádly. Nutno však uznat, že tato vybavení zcela odpovídalo vodáckému „umění“ místních vodních turistů charakteristických tím, že na kilometrovém úseku najedou

kilometry dva - a to díky plavbě „cik cak“. Na druhou stranu to „Frantíkům“ ani moc nevadilo - prostě si to užívali jak na nějaké Matějské pouti, zejména pak, když se někdo cvakl. Podnikatelé s vodáckým průmyslem na Vltavě by se zcela jistě červenali studem, jací jsou to příštípkáři.

V půl dvanácté jsme konečně vypluli. Vody v řece moc nebylo, což prozrazoval již pohled z mostu na suchý jez. Ardèche i proto proudila jen velmi zvolna a jen v některých krátkých úsecích nabrala trochu rychlost. Oč méně si užívala vodáková duše, o to více se kochaly oči, zejména poté, co jsme vpluli do kaňonu Gorges de l'Ardèche tvořícího zde přírodní rezervaci. Kolem nás se najednou zdvihaly čarokrásné vápencové masívy nejroztodivnějších tvarů. Z větší části byly porostlé jižními rostlinami a stromy. U řeky byly četné kamenité pláničky, jež nás vybízely k zastávkám a koupání v čisté a teplé vodě. Toho jsme si užívali opravdu moc. V drobných peřejkách jsme si pak na sebe brali plovací vesty a splouvali si je tímto způsobem.

Poté jsme vždy pokračovali dál a znovu a znovu se nechali opájet pohledem na tu krásu kolem nás: na bělošedá skaliska neuvěřitelných tvarů, na jeskyně a otvory v těchto masívech či na podivuhodné převisy nad korytem řeky.

K našemu překvapení (a dle očekávání vyvolaném Jurovou informací, že Ardèche je nejnavštěvovanější řeka v EU) zde nebylo až tolik Francouzských či jiných vodáků. Asi pluli většinou daleko před námi.

V polovině dnešní trasy jsme si udělali větší zastávku a to po proplutí pod úžasným monumentálním skalním obloukem, asi 30 metrů vysokým Pont-d'Arc. Snědli jsme nějaké ty housky a chleby a zapili to vodou nebo po Francouzsku vínem s vodou. To se koneckonců dalo pít celý den bez sebemenší obavy, že se po tom člověk měl motat.

Samozřejmě jsme se do sytosti vykoukali, ale největší atrakcí se pro nás stalo, když jsme z jedné kánoe vyložili bagáž a začali s ní sjíždět po prudkém oblázkovém svahu rovnou do řeky. Zde se loď vždy doslova zarazila o hladinu, přičemž nabrala spoustu vody. Bylo pak velmi obtížné kánoi vyvážit a dopádlovat s ní zpět ke břehu. Helča s Kájou po zadu a Kája s Pavlem to zvládli, ale Helča s Pavlem již skončili překocení. Stejně tak několik dalších posádek, které jsme inspirovali k této taškařici.

Nejnáročnější peřejkou dnešního asi 11 km dlouhého úseku byl Černý zub, ale vody bylo opravdu docela málo, takže to byla docela zívačka. Z naší početné výpravy se zde cvakla asi jen jedna loď. Nejvíce jsme si to tak zde užili při splouvání na vestách.

Sluníčko pralo, takže jsme se před ním chránili pokrývkou hlavy. Helča se vyzdobila novým modelem klobouku s námořnickým vzorkem, Pája pro změnu budila pozornost starším kloboukem s našitými bambulkami a hlavou plyšového pejska. Raději jsme ji také dali košili, aby se na prudkém slunci nespálila. Vedro bylo fakt pekelné, takže se z nás řinuly potoky potu - ještě že jsme se mohli často koupat.

Trasa dnes nebyla moc dlouhá, ale řeka moc netekla a navíc po noční jízdě autobusem jsme byli docela unaveni, takže jsme přivítali okamžik, kdy jsme dorazili k tábořišti Bivouac de Gaud. Z označení „bivak“ jsme ale neměli obavu, protože Jura nám již při instruktáži v autobuse před dojezdem do Vallonu vysvětlil, že se jedná o normální tábořiště, které jen nemá obchůdek s čerstvými bagetami.

Lodě jsme zanechali u řeky a po strmé stezce si vynosili bagáž do „bivaku“. Ten byl situován na velmi příjemné travnaté louce obklopené stromy a kamennými zídками, část se nacházela v hájku. Byly zde dřevěné stoly s lavicemi, kamenná griloviště, budova se sprchami a záchody - jen ten krámeček s bagetami a chlazené pivo chyběly.

K našemu nadšenému úžasu jsme zde byli skoro sami, protože veškerý vodácky dav spal až v druhém bivaku o několik kilometrů dále.

K večeři jsme si ohřáli na plynovém vařiči gulášek s knedlíky. Omáčka zavařená ve sklenici sice lehce zkejsla, ale dala se jíst a naštěstí ani střeva nezareagovala nijak nestandardně - možná i díky celodenní dezinfekci vínečkem. Jen Kája měl večer lehkou horečku, takže šel spát brzy, stejně jako Pája.

Pavel s Helčou si pak vzali vinný střík a vyrazili na družbu. Nejprve poseděli a popili s Vojtou a Radkou a Michalem a Zuzkou. Později se ještě přesunuli k jinému stolku, kde si popovídali s Pavlem II, Radkou II, Jirkou a Nad'ou a asi ještě s někým ... no moc jsme se ještě neznali.

Spát jsme šli kolem půlnoci, bylo však pořád velmi příjemné teplo, takže bychom bývali ani nepotřebovali spacáky.

Pondělí 23. srpna 2010 (Ardèche; Bivouac de Gaud – St-Martin; cca 17 km): Vstávali jsme brzy - již asi v osm hodin. Posnídali jsme v sezení u dřevěného stolu s lavicemi, sbalili se a v půl desáté vyrazili na další plavbu. Dnes nás čekala oproti včerejšku delší cesta, cca 17 km dlouhá s cílem v městečku St. Martin.

Řeka se vklínila mezi ještě strmější a vyšší skaliska, která nás velkou část vodního putování chránily svým stínem před sluncem. Navíc bylo i trochu pod mrakem, takže teplota klesla - možná i pod třicet stupňů... Oproti včerejšku přibýlo i peřejek, stupínků a prahů, na nichž jsme si přeci jen trochu mohli otestovat své vodácké umění. Zaznamenali jsme také několik cvaknutí některých našich spoluplavců.

I dnešní úsek byl opravdu moc koukatelný - prostě pastva pro oči. V řece se honily ryby, hloubka se měnila z několika metrů na několik desítek centimetrů. Skály s četnými jeskyněmi a zbarvené tmavými pruhy minerálů, asi rozpustěnými deštěm, se zdvihaly desítky metrů nad naše hlavy. Břehy mající tvary, jež dokáže vymyslet jen ta nejbujnější fantazie, často vytvářely klenbu, jak je proud řeky během staletí vytvaroval. Na jednom místě měly natolik fantastický tvar, že doslova připomínaly stádo mamutů...

Pod druhým bivakem - Bivouac de Gournier - jsme zastavili na kamenité plániče na oběd, který byl stejně jako včera tvořen houskami se salámem, paštikou, sýrem a zeleninou.

Zároveň se zde ale vydávaly na řeku davy francouzských neumětelů (kteří přespali ve zdejším kempu), takže pak až do konce plavby bylo v řečišti místy trochu plno.

Stejně jako včera jsme se cestou osvěžovali koupáním. Na jednom místě jsme hromadně vplavali do jeskyňky na levém břehu. No a když jsme zpěvem (hulákáním) zkoušeli akustiku tohoto dómu, či spíše dómku, bylo to docela zajímavé.

Včera během dne i večera jsme se trochu sdružili, takže možná i díky tomu došlo na unikátní srážечku, kdy se (asi všechny) kánoe spojily špičkami k sobě do hvězdice. Nejedvážnější háčci pak postupně přebíhali do kola po špicích. No, s laminátkami by to asi byl problém.

Při další zastávce vedl Jura skupinku nejedvážnějších na protější pravý břeh, kde vyšplhali po skále a z výšky asi osmi metrů skákali do vody. Místňáci jen koukali, co to sem dorazilo za partičku. Někteří to dali hned, jiní dost dlouho přemítali, zda skočit či se vrátit. To ale už moc nešlo, tak to nakonec hrdinně zvládli všichni včetně devítiletého Dalíka.

Poslední kilometry byly docela náročné. Řeka se rozestoupila a už netekla vůbec. Do toho začal dout protivítr. Docela jsme si proto mákli, zejména pak rodičové s dětičkami na háčku. Nespočitatelné záběry pádlem byly hodně únavné, zejména když jsme se neustále museli vyhýbat bludným lodím Frantíků.

Konečně jsme dopluli do St. Martin, kde jsme končili na táhlé kamenité pláži. Z parkoviště jsme sem ještě museli asi dvě stě metrů dovléct přívěš a naložit naň kánoe. Přívěš nám sem nakonec dovezl ochotný Francouz s dodávkou - pak již pro něj mohl přijet autobus, který by zde ale nemohl na malém plácku jinak stát moc dlouho.

Převlékli jsme se, naložili bagáž a pak přešli do asi dva kilometry níže po řece vzdáleného kempu Le Village **. Postavili jsme si stany na plácku v blízkosti autobusu, načež většina

odešla s Jurou na ochutnávku vín a kozích sýru do místní vinotéky. My jsme to nějak nestíhali, tak jsme si alespoň v klidu sesortýrovali věci. K večeři jsme si ohřáli hovězí na houbách s knedlíky. No a dnes jsme si k jídlu mohli dopřát i chlazené pívko z Vašíkovy lednice v autobusu. Pochválení budiž všichni zainteresovaní za tento blahodárny okamžik.

Pája s Karolínkou a Dalíkem se sdružili u nedaleké klouzačky s francouzskými dětmi, s nimiž vedly hodně legrační English konverzaci. Po půlhodině se děti dostaly k tomu, že už asi věděly, jak se kdo jmenuje - ale co na tom, hlavně že měly zábavu.

Pavel s Kájou a Pájou se k večeru ještě prošli úzkými uličkami městečka. Někteří vodáci z naší výpravy vyrazili taktéž na prohlídku okolí, mnozí pak i přes most na druhý břeh do starobylé části města.

Večer Helča a Pavel večer ještě chvíli poseděli s řidiči a Jurou u autobusu...

Úterý 24. srpna 2010 (Saintes-Maries-de-la-Mer; Arles): Od rána nám pralo sluníčko do stěn stanu a stejně jako v předchozích dnech bylo velké horko. Pavel ráno zaběhl do krámků ve městečku pro čerstvé bagety. Už to bylo třeba, protože pečivo z Prahy bylo z větší části sněžené a zbytek byl gumový.

Posnídali jsme, sbalili a v devět hodin už jsme zase vyráželi, tentokrát ještě více na jih - k moři, konkrétně do oblasti národního parku Camargue, známého výskytem bílých camargských koňů, černých býků a růžových plameňáků, ale i pěstováním rýže na tisících hektarech zavlažované půdy.

Větší část výpravy se při zastávce během přejezdu nalodila do kánoí a i dnes se vydala na řeku - širokou a línou Petit Rhônu plnou parničků. Během dvou hodin sjeli asi 7 kilometrů po totálním voleji, zhlédli i nějaké ty koně a býky na břehu, nechali si odsát komáry pár litrů krve a nakonec vpluli i kousek do moře, do nějž v závěru jejich dnešní trasy Rhôna ústila.

Ostatní jeli autobusem napřed do malebného městečka Saintes-Maries-de-la-Mer. Volný čas mezi dvanáctou a čtvrtou hodinou jsme zde využili k brouzdání uličkami obsypanými krámečky a stánky se vším možným, převážně ale s turistickým zbožím a potravinami, a také k prohlídce zdejšího slavného kostela a několika dalších starobylých budov.

Poté jsme hned chvátali na pláž k moři, v němž jsme se báječně vykoupali. Byly zrovna docela pěkné vlny, tak jsme se v nich pěkně vyblbli. Kája s Pájou řádili na matracce a moc si to užili. Ve vodě strávili vlastně asi celé dvě hodiny, co jsme zde byli. Ale i Pavla jedna vlna, zrovna když si plul u břehu po hladině na matracce, pěkně zaválcovala na dno. Zkrátka, bylo to luxusní!

Pak jsme si ještě zašli na oběd do plážové restaurace Tahiti Plage. Jenomže ve tři hodiny už prý bylo na jídlo pozdě - to nám tedy hlavy nebraly. Tak jsme se zde jen osvěžili colou a minerálkou a pak byli nuceni zajít znovu do městečka, kde jsme si koupili s sebou „do ruky“ alespoň pizzy a Kája kebab-steak v bagetě. Cestou k autobusu jsme se ještě pokochali pohledem na tisíce plameňáků brouzdajících se v mělčinách.

Během hodiny jsme pak přešli do slavného města Arles, kde jsme měli mezi 17 a 19 hodinou zastávku, během níž jsme si prohlédli Římský amfiteátr a katedrálu Saint-Trophime. Na náměstí u katedrály jsme pak s nadšením shlédli přehlídku římských bojovníků, válečných vozíků, gladiátorů, senátorů a jiných postav římské éry. Obleky byly naprosto dokonalé, takže celé to „divadlo“ budilo zasloužený ohlas.

Před odjezdem jsme si pak ještě dokoupili potraviny ve zdejší supermarketu.

Po dalším přejezdu jsme kolem osmé dorazili do kempu Nostradamus, v němž jsme postavili stany na travnatém fotbalovém hřišti lemovaném alejí úžasných velkolepých platanů. Někteří zájemci, včetně Káji a Páji, se zašli vykoupat do zdejšího bazénu, my jsme mezitím ohřáli - již za tmy a tedy ve svitu baterek a svíček - k večeři vepřovou pečení s bramborovými knedlíky. Chlazené pivíčko pochopitelně nemohlo chybět!

Po večeři jsme se přesunuli k ohništi, kde již mezitím všichni seděli kolem plápolajícího ohýnku a zpívali či jen poslouchali Juru, který nám konečně mohl zahrát. A nutno uznat, že mistrovsky. Repertoár měl opravdu bohatý: Ježkovky, tramské, vlastní tvorbu... Dva další hudebníci ze zájezdu ho při některých písních doprovázeli na mandolínu a jakési bubínky. Během tohoto posezení, jediného za celou akci u otevřeného ohně (vzhledem k suchu není zde na jihu většinou možné rozdělovat oheň), vál od říčky mezi silnicí a kempem velmi silný, ale teplý vítr - mistrál. Popíjeli jsme vinný střík, zpívali a bylo nám dobře ...

Středa 25. srpna 2010 (Moustiers; jezero Lac de Sainte Croix; ústí kaňonu Verdon; cca 2 km): Odjezd byl tradičně poměrně brzy - v 9:30. Takže jako každý den jsme vstali s dostatečnou časovou rezervou na hygienu, snídani - již jsme zajedli místním zeleným melounem - a sbalení naší objemné bagáže. Pak nás již čekal delší přejezd autobusem k jezeru Svatého kříže (Lac de Sainte Croix).

Cestou jsme ještě na dvě hodiny (12:30 až 14:30) zastavili ve starobylém kamenném městečku Moustiers, které bylo založeno již někdy v pátém století. Atmosféra zde byla zcela jedinečná: úzké cestičky mezi nízkými kamennými domky, vše vystavené v prudkém kopci, na každém rohu stánky nebo krámky s tamější slavnou keramikou.

Zpočátku se nám do toho v tom stále panujícím vedru moc nechtělo, ale nakonec jsme vystoupali po cestičce vinoucí se svahem až ke kapli Chapelle Notre dame de Beauvoir postavené vysoko na skalním výběžku mezi horskými štúty spojenými zlatým řetězem s hvězdou. O té hvězdě jsme si již v autobuse vyslechli legendu, která praví, že ji tam v 18. století zavěsil nějaký zamilovaný mládenec. Netušili jsme, že už v 18. století měli vrtulníky!

Pro návrat jsme zvolili přímější (prudší) cestu po kamenných schodech. Nutno dodat, že ty schody již byly dost ochozené, takže to chvílemi dost nebezpečně klouzalo. Obdivovali jsme místní babičky, co se musí kvůli motlitbě vyškrábat až nahoru a přitom ještě bruslit na těch stupíncích.

Měli jsme ještě trochu času, tak jsme po chvilce hledání našli malou venkovní restauraci, kde jsme hodlali poobědvat. Vysvětlit nepřilíš dobrou angličtinou francouzské servírce (která mimochodem jako většina Francouzů anglicky neuměla), že potřebujeme jídlo rychle, protože autobus na nás čekat nemůže, nebylo úplně nejsnadnější. Pomohli jsme si domluvou pomocí rukou a posunků, takže k naší spokojenosti jsme si již brzy poté pochutnávali na pohárech (Helča a Pája) a pizzách (Pavel a Kája). Helča s Pájou dojedly dříve, a tak vyrazily napřed, zatímco Pavel s Kájou opět bojovali s jazykovou bariérou, když žádali o krabici, aby si zbytek pizzy mohli vzít s sebou.

Kája to vše završil tím, že při odchodu si odsunul židli, která se ocitla jednou nohou mimo dřevěné pódium, na němž byly stoly a židle. Pak na ní kdovíproč znovu usedl, což mělo za následek jediné. Kotoul vzad na ulici provázený veselým smíchem všech přihlížejících.

Do kempu Le Galetas ** u jezera Lac de Sainte Croix to z Moustiers bylo jen kousek. Při příjezdu byly trochu zmatky, protože nás zde čekali až o den později. Nakonec se vše vyřešilo a my mohli postavit - tentokrát na dvě noci - svá plátěná obydlí. Byli jsme ale rozhozeni na asi tři nebo čtyři plošinky, které v prudkém svahu tvořili placy pro tábořící. To ale vůbec nevadilo, vždyť byly jen kousek od sebe. Zato podloží pod stanem bylo příšerné - tvrdé a kamenité - ale když jsme si vybírali větší kamínky, tak to šlo. Naštěstí kolíky našeho vlgvamu jsou dostatečně silné a sekyrku na jejich zatlučení jsme také měli ve výbavě.

V pět hodin jsme se sešli na parkovišti naproti vjezdu do kempu. Zde již předtím nechali autobusáci vlek s loďmi, které jsme si nyní složili a pak odtáhli asi 200 metrů k jezeru. Tady jsme kánoe nahodili na hladinu neskutečně azurové vody a po „sešikování“ vyrazili k ústí řeky Verdon. Cílem bylo doplout asi dva až tři kilometry touto řekou do stejnojmenného

kaňonu. Ten je nejhlubší v Evropě, ne však zde u ústí do jezera. Vůbec plavba do kaňonu je zde obrovskou turistickou atrakcí. Sem a tam tak neustále proudí neskutečné množství kánoí, šlapadel a člunů s elektromotorem. Však také na břehu jezera je spousta půjčoven různých plavidel.

My jsme se zdrželi na pláži, kde jsme si zaparkovali kánoe a nejdříve se pěkně vykoupali. Voda byla krásně teplá, i tak nás báječně osvěžila. Nechtěli jsme zajíždět jako ostatní až k místu, kde vzduší jezera přechází v neprostupný divoký kaňon (dál už se nesmí), protože jsme měli obavy, že návrat proti zde častému silnému větru by mohl být dost nepříjemný, takže jsme popojeli jen asi kilometr. Minuli jsme přitom vodopád, který zde slouží jako další atrakce - taková velká sprcha pro posádky lodí, jež pod něj schválně zajíždějí.

V kaňonu byl stín, ale pořád příjemné teplo. Jen to množství plavidel nám nějak nesedělo. Pohled na strmé stěny kaňonu to ale vyvážil!

Při cestě nazpět přeci jen váł protivětr zdvihající drobné nízké vlnky, našťástí ale jen mírný, takže nám nečinil žádné potíže. Helča s Kájou si nakonec také pod vodopád zajeli. Stejně tak Vojta s Radkou a Michal se Zuzkou, kteří se k nám předtím při návratu připojili.

Po přistání jsme dali ještě pořádnou koupačku a pak dotáhli lodě k vleku, na který jsme je opět společně naložili.

K večeři jsme si tentokrát pochutnali na párcích s bramborami a okurkou, a protože se začalo pomalu stmívat, přichystali jsme se na večer. Chvilku jsme poseděli u stanu a později se přesunuli na plošinu, kde měli stany průvodci. Zde již „plápolal oheň“, neboli svíčky (tak jsme také přiložili), Jura hrál na kytaru, zpívalo se a povídalo, popíjelo vínečko a bylo tradičně dobře...

Čtvrtek 26. srpna 2010 (jezero Lac de Sainte Croix; Gorges du Verdon): Ráno v 9 hodin se Kája spolu s většinou účastníků zájezdu vydal na celodenní trek do kaňonu Verdon. Po hodině jízdy autobusem na silnici vinoucí se nad hlubokou propastí vyrazili na asi 16 kilometrů dlouhou cestu Martelovou stezkou vedoucí prostupnou částí kaňonu.

Větší část putování byla celkem v pohodě, i když rozpálené šedo - žluto - bílé vápencové skály braly dost sil. Došlo ale i na několikrát zchlazení koupelí v ledové vodě Verdonu. Každopádně se jednalo o průchod čarokrásným prostředím kaňonu po stezce klesající a stoupající v jeho dolní části. Na některých místech to bylo docela dobrodružné, když se muselo využít lan či kovových madel zapuštěných do skály, jinde se zase procházelo tunely. Jen ten závěrečný více než dva kilometry dlouhý výstup s převýšením několika set metrů by jistě každý oželel - to byl opravdu masakr! Poslední ušetřené zbytky vody při něm jen chabě nahrazovaly litry potu řinoucí se ze všech částí těla.

Konečně všichni vystoupali, i když „peloton“ se přitom značně roztrhal, takže ti rychlejší pak docela dlouho čekali ve stínu na ty, kteří se „s jazykem na vestě“ vyplazili nahoru až poslední. Při návratu zpět autobusem se zastavili ještě u zdejší legendy - levandulového dědka, který zde vyráběl a prodával z vlastnoručně pěstované levandule vše, co šlo.

Do kempu přijeli až po sedmé hodině a hned se všichni šli vykoupat do jezera. Málokdy se asi dá zažít příjemnější koupel!

Pavel s Helčou a Pájou dne využili převážně k relaxaci. Ocenili přitom konstrukci stanu umožňující vztýčit stříšku poskytující blahodárný stín. Vedro dnes bylo opravdu pekelné, a tak i oni se střídavě chodili koupat do jezera (na vestách se bezva dovádělo) nebo alespoň osvěžit sprchou. Pája s Dalíkem a Karolínkou se odpoledne také dost vyřádili na matracce.

K večeři jsme si udělali roštěnky s rýží, a když se později setmělo, sešli jsme se opět na posezení u svíček. Jura dnes hrál na kytaru tklivky - všichni byli dost utahaní, tak to bylo přesně to, co se hodilo. V půl jedenácté pak stejně jako včera vystoupal zpoza skal měsíc a zalil nás tak intenzivním světlem, že to připomínalo reflektor...

Pátek 27. srpna 2010 (Drôme; pod městem Die – Camping de la Clairette; cca 15 km):

Vstávali jsme opět brzy, již někdy po sedmé hodině. Pavel skočil do obchůdku u kempu pro čerstvé bagety, na nichž jsme si při snídani pochutnali (spolu se salámem, sýrem, paštikou a zeleninou).

V devět jsme pak vyrazili autobusem na čtyřhodinový přejezd, jehož cílem byla řeka Drôme. Startem našeho vodního putování bylo místo nedaleko města Die. Zastavili jsme na malém parkovišti s odpočívadlem, kde jsme složili lodě a pak poobědvali u kamenných stolů.

Dnes nás čekala asi patnáct kilometrů dlouhá plavba po velmi pěkné řece Drôme. No tedy až na potíž, že vody v řece bylo hodně málo, takže jsme pak velmi často drhli o dno a posádky s větším ponorem musely mnohdy vystupovat a mělčiny překonávat pěšky vedle kánoí.

To byla velká škoda, protože by stačilo tak dvacet centimetrů navíc a plavba by se změnila v absolutní luxus. Drôme se totiž klikatila mělkým kamenitým korytem mezi mělčinami a balvany v řečišti, takže prověřila i naše umění ovládání lodí. V okolí byla spousta rostlin a stromů a dále od řeky za malými políčky obehnanými kamennými zídkami a vinicemi se po obou stranách zvedaly vysoké kopce a strmé zelení porostlé vápencové hory.

Na koukání toho tedy kolem nás byla spousta. Připomenutím civilizace byl průjezd malebnou vesničkou Pontaix s nízkými kamennými domky, kostelíkem i zříceninou na přilehlém kopci. Únavu z pádlování, jež někdy přecházelo v odstrkávání uvízlé kánoe pádlem ode dna, jsme přebili častým koupáním v čisté vodě. Bylo totiž stále horko, i když nad okolními horami se začaly kupit obláčky.

Při jedné ze zastávek jsme se nasvačili a pak pokračovali dál až do kempu de la Clairette nedaleko Espenelu, který ležel hned u řeky. Tvořila jej velká rovná a udržovaná travnatá louka s množstvím rozličných stromů vysázených v několika řadách. Byli jsme zde sami, tak jsme si své stany roztrousili na louce, jak se komu zlíbilo. Jen menší skupinka před stavbou „obydlí“ absolvovala u autobusu rumovou smršť. K večeři jsme si uvařili těstoviny po italsku, dokoupili červené vínečko (5 litříků) a později se v menší skupině sesedli u kamenného ping-pongového stolu, kde Jura hrál na kytaru. Povíдалo se, zpívalo a byl pohodový poklidný večer...

Již při večeři vál silnější vítr a v noci dokonce zapršelo - trvalo to asi tak půl minuty. To bylo signálem změny počasí, protože v sobotu se ochladilo - z asi 35° C, tak odhadem na 25°C.

Sobota 28. srpna 2010 (Drôme; Camping de la Clairette – most u Mirabel et Blacons; cca 15 km):

Po snídani a naložení bagáže do autobusu jsme dnes usedali do kánoí na další asi patnáct kilometrů dlouhou plavbu ráno v devět hodin. Ještě předtím jsme užasli při pohledu na asi deset centimetrů velikého štíra, kterého ráno jeden z párů (už si nepamatuji kdo) našel ve stanu a nyní nám ho přinesl ukázat ve víčku od ešusu, abychom se také pokochali.

Na řeku se nás tentokrát vydalo méně, protože včerejší nedostatek vody odradil hned asi devět lidí od účasti na dnešní plavbě (Jirka a Naďa, Jura II a Zbyněk, Karolina a další). Přebytné kánoe jsme tedy naložili na přívěs, jedné se „zmocnili“ Káča se Standou. Paradoxně pak vody bylo o něco více než včera, i když do ideálního stavu stále dost scházelo.

Charakter řeky byl podobný jako předchozí den: opět spousta zákrut mezi kameny a mělčinami i velké množství stupínků, kde to docela hezky teklo, takže došlo i na nějaká cvaknutí (Pavel II s Radkou II). Okolí bylo opět hezké na koukání, řeka byla lemována oblázkovými plázičkami, bohatou divokou květenou a skalisky tvořenými jakýmsi jakoby na sobě poskládanými vrstvami vápence, či co to bylo. Voda byla krásně čistá, mělčin méně a místy se vyskytovaly i hluboké tůně.

Bylo pod mrakem a chladněji, proto přišla řada i na trička nebo dokonce větrovky, protože trochu pofukovalo. Později se ale mraky protrhaly a vylezlo sluníčko, takže došlo i na jednu -

studenou - koupačku, kterou si ale dnes mnozí odpustili. Přeci jen nebyla ta potřeba se zchladit. Oběd (ó ano, co jiného než bagety - se salámem a sýrem) jsme si dali při jedné ze zastávek a pak pokračovali dál až do cíle naší plavby, kterou jsme zakončili kolem půl druhé u mostu s přírodním velkým kamenitým stupněm nedaleko vesnice Mirabel et Blacons.

Naložili jsme kánoe, převlékli se a pak nás čekal dlouhý přejezd k poslední řece naší dovolené - Durance. Po několika hodinách jsme v podvečer dorazili k městečku La Roche de Rame, ležícího v horách u hranic s Itálií. Předtím jsme zanechali asi tak kilometr odsud u mostu přes Durance přívěs s kánoemi. Hned jsme také okoukli z mostu řeku, jež zde vytvářela náročný úsek s velkými balvany v řečišti. To bylo o něčem jiném než Drôme nebo Ardèche! Durance byla rychlý a divoký ledovcový horský tok s azurově modrou průzračnou vodou, která ale byla krutě studená, jak jsme měli možnost poznat následující den.

A studená nebyla jen voda, ale i vzduch. Holt, byli jsme v horách v nadmořské výšce více než 900 metrů. Jak jsme vylezli z vyhřátého autobusu, hned jsme se klepali zimou.

Po této „exkursi“ jsme již přejeli jen kousek do příjemného kempu Du Lac ležícího u malého jezera. Po postavení stanu a zabydlení jsme vyrazili na večeři do nedaleké restaurace. Usadili jsme se u jednoho ze stolů na zahrádce a nechali si od Jirky s Nad'ou, kteří zde již večeřeli, doporučit jehněčí a hovězí steaky s hranolkami a červené vínečko. Pouze Kája chtěl ochutnat nějakou místní specialitu, tak si poručil pennes a k tomu třeba hranolky. Číšník mu taktně naznačil, že pennes (no jo - penne !) jsou těstoviny, a hranolky tudíž nebudou to pravé ořechové. Když mu je pak donesli, zjistil, že jsou s houbami, které nemá rád, takže je musel pracně vypreparovávat - holt mistr výběru.

Dojedly jsme, a protože venku bylo přeci jen docela chladno, přesunuli jsme se ještě dovnitř restaurace (budiž pochválena za první evropský záchod s prkýnkem za celou naší dovolenou ve Francii) a společně zde pak pokecali s Plzeňáky Martinem a Evou.

Kája s Pájou vyrazili do kempu napřed a za chvíli se vrátili, že brána je zavřená. Tak jsme je poslali zpět, ať to zkusí znova a podařilo se - otevírala se totiž posunutím do strany!

Po návratu do kempu jsme se ještě na chvíli přidružili ke skupince kolem Jury hrajícího na kytaru. S Kačkou nám moc nedoporučovali plavbu s Pájou popisujíc nástrahy Durance. Někteří jedinci, kteří nebyli až tak zdatní, tak raději na splouvání Durance rezignovali. Z toho, co jsme ale večer viděli z mostu (a mělo se jednat o jeden z nejtěžších úseků), jsme usoudili, že na to máme i s Pájou, takže jsme se nenechali odradit.

Byla dost zima, a tak jsme se pak již raději přesunuli do spacáků...

Neděle 29. srpna 2010 (Durance; u mostu nad La Roche de Rame – slalomka u Saint-Clément-sur-Durance; cca 18 km):

Noc i ráno byly hodně chladné až mrazivé - no jo, byli jsme v Alpách! Poté co se slunce přehouplo přes okolní vysoké horské štíty a zalilo svým svitem i údolí, se ale oteplilo a bylo zase příjemně.

Nasnídali jsme se, sbalili a naložili věci do autobusu, který stál na parkovišti před kempem. Odtud jsme se pak v deset hodin vydali na krátký pochod stezkou podél řeky až k mostu, u něhož jsme včera zanechali přívěs s loďmi.

Předstartovní příprava dnes byla delší a obsáhlejší než v předchozích dnech. Veskrze jsme byli nasoukáni v neoprénech, protože teplota vody v ledovcové řece se pohybovala jen někde kolem sedmi stupňů Celsia. K vestám přibýly i helmy, vše bez výjimek povinně.

Také počet plavících se vodáků při naší poslední plavbě celé dovolené nebyl úplný. Asi pět kánoí tak zůstalo na přívěsu, to proto že ne všichni se cítili na tuto nejnáročnější část vodáckého putování.

Před samotným vyplutím nám Jura s Káčou dali ještě naposledy pro jistotu instruktáž, jak se pohybovat ve vodě při cvaknutí a podobně. Provedli také ponoření svých těl do ledové vody - je to prý dobré, protože pak člověk není tak v šoku, když se náhodou práskne. No my jsme

jejich názor zase až tak nesdíleli, takže jsme si jen symbolicky rukou cákli trochu vody pod neoprény.

První - asi půl kilometrů dlouhý úsek - byl údajně jeden z nejnáročnějších, takže Páju jsme raději poslali pěšky spolu s několika obezřetnými háčky na jeho konec - do místa, kde se měli nalodit. Vody oproti včerejšímu večeru trochu ubylo, protože zdroj Durance - ledovec Girose - přes noc přeci jen tolik „neupouští“. I tak to ale byla dobrá adrenalinová záležitost s několika pěknými válečky a velkými balvany, jimž se v ostrém proudu bylo třeba již zdaleka vyhnout.

Všichni jsme to zvládli v pohodě, což Jura a Káča jistíci nás v kajacích i Standa na břehu s házečkou kvitovali s povděkem.

Naložili jsme Páju i ostatní „pěšáky“ a pak pokračovali dál. Jura vždy vyrazil napřed hledajíc tu správnou proudnici. Řeka se hnala dál táhlými i krátkými zákrutami mezi kamenitými „plážemi“ pravidelně střídajíc poklidnější místa s úseky s větším spádem a tudíž i pěknými vlnkami. Jízda to byla celkem parádní a pohodová, jen ta studená voda vyvolávala značný respekt.

Na jednom z exponovanějších míst se poté, co je proud natlačil na topol padlý do vody, cvakli Petr s Karolínou, což Petr později okomentoval: „Já sú tak šťastný!“

Ostatní na ně počkali, což byl také jeden z prvků dnešního splouvání - vždy jsme se po zdolání náročnějšího úseku (a před dalším následujícím) „sešikovali“ na některé z kamenitých plážíček.

A tak pokračovala plavba dál. Problémy nastaly v druhé půli cesty, kdy jsme se dostali do otevřeného údolí. Zde nám totiž začal plavbu znepríjemňovat ostrý protivítr. Posádky s dvěma dospělými to ještě nějak zvládly, ale veliké potíže začal mít Pavel, který měl jednak hodně odlehčenou příď a hlavně Pája na háčku neměla ani náhodou dost sil na to, aby s kánoí cokoliv provedla.

Jízda v silném proudu vyžaduje - aby se loď dala ovládat - jet rychleji než proud, to znamená neustále pádlovat. Jenomže nyní dával většinu energie do toho, aby překonal protivítr snažící se otočit zvedlou příď, a udržel tak loď rovně. Snad nikdy v životě na vodě tak nemakal! V jednu chvíli, kdy to zrovna fouklo ještě ostřeji, už ale nedokázal kánoi v levotočivé zatáčce dostatečně srovnat. Křoví na pravém břehu se nebezpečně blížilo, loď byla otočená skoro kolmo ke břehu, a tak jediným východiskem bylo prudkým zakontrováním ji otočit záďí po proudu a ze zákruty vycouvat. Podařilo se to na poslední chvíli! Páju přitom větve šlehly do obličeje, naštěstí krom chvilkové bolesti provázené brekem bez následků. O kus dál již čekali Helča s Kájou a Káča, kterým se zjevně ulevilo, že se nic nestalo.

„Zlý vítr z hor“ nám zatápěl i nadále, ale nějak jsme se už doplácali k cíli naší plavby, jímž byla slalomka u Saint-Clément-sur-Durance. U ní se cvakli ještě Tácek s Alicí. Slalomová trať byla tvořena několika hodně „hustými“ válci, co pěkně zalévaly, a její splutí tak rozhodně nevypadalo na „brnkačku“. I tak se ale zformovalo několik posádek, které do toho šly a všechny uspěly, pochopitelně s mezizastávkou na vylití lodí. Nejvíc si to asi užil Kája, který si tuto lahůdku sjel hned dvakrát, nejdříve s Helčou a na závěr ještě s Pavlem.

Nakládání lodí a převlečení se - to pak byla jedna velká honička, protože autobus, aby se řidiči vešli do časového limitu, musel vyrazit co nejdříve.

Po 16 hodině jsme tedy vyjeli zpět do Česka. Cesta byla dlouhá a vedla přes Itálii, Rakousko a Německo. V autobuse jsme pak každý ještě v duchu hodnotil uplynulou vodáckou akci s jednoznačným závěrem - až na několik drobností se určitě velmi vydařila...

Pondělí 30. srpna 2010 (návrat do Prahy): Hranici jsme překonali na Rozvadově a se zastávkou v Plzni kolem půl desáté dorazili do Butovic, tedy do místa odkud jsme před deseti dny vyrazili směr Francie. Rozloučili jsme se s průvodci, řidiči a ostatními vodáky a to již byl skutečný závěr...